

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

**Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)**

Editor: Valentin Ajder
Tehnoredactor, corector: Larisa Pleșca
Coperta: Mihăița Stroe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pora, Mircea

Plouă, ninge, anotimpuri / Mircea Pora. - București : Eikon, 2025

ISBN 978-606-49-1466-8

821.135.1

Mircea Pora

PLOUĂ, NINGE, ANOTIMPURI

Cuprins

Ca într-un leagăn	5
Cu Bodo prin oraș.....	7
Dintr-un oraș oarecare.....	9
Nesiguranțe.....	11
Note, paranote	14
Pițu bacsi.....	16
Premiul	18
Tovarăși de drum.....	22
Vine, în sfârșit, vine.....	25
A fost... a fost... ..	27
Artiști?.....	30
Ce bine e aici în casă	32
Cei mari, cei mici	35
Chemarea	38
Colonelul	40
De sărbători	43
Despre ploaie	45
Din spate.....	48
Domnul Gounod	51
Domnul Meat	53
Durerile, stomatologii	55
Eu... ș... a... m... d... ..	57
Fântâna	60
Clipe, întinderi, halucinații	62

În bucătărie	64
În grai bănăţean.....	66
La rugă... la Ficătari.....	68
La voi, la noi	70
Licheaua.....	73
Lucruri îndepărtate.....	76
Lumina	78
Masa	80
Mecanic de locomotivă.....	82
Memorie	84
Mergem.....	86
Mişcări prin casă	88
Plimbare.....	91
Plouă, ninge, anotimpuri.....	99
Să mă înspăimânt... ..	101
Săteanul la oraş. Ghid.:	103
Satul.....	105
Serile acelea	108
Spune ceva... ..	110
Surpriză târzie	112
Timpul.....	115
Tovarăşul Bum-Bum	117
Veri de-al treilea	120
Vin oaspeţi, pregătiri	123
Vizită	125

Povestirile din acest volum nu sunt așezate în ordinea cronologică a scrierii lor. De asemenea, acțiunea lor nu urmează întotdeauna o succesiune temporală clară: evenimentele relatate în unele texte de la începutul volumului pot fi, din punct de vedere narativ, ulterioare celor din povestiri plasate spre final. Invităm astfel cititorul să parcurgă textele mai degrabă ca pe un ansamblu tematic decât ca pe o construcție liniară în timp.

CA ÎNTR-UN LEAGĂN

... Vin peste mine, nu le pot opri. Sunt ca niște flăcări mici care din când în când izbucnesc. Imediat după război, am văzut din tren, de nu știu câte ori, peisajul acela sterp, lung de vreo două sute de metri, puțin verzui, de la intrarea în gara Recaș. Când trenul încetinea mi-era puțin teamă și mă apropiam de tatăl meu. Pe lângă roți, pete mari de ulei și mult pietriș. Petecul acela de pământ pe care-l vedeam, dispărut, probabil, sub cincinale și planificări, era întotdeauna pustiu. Asta se întâmpla dimineața, când jivinele mari și mici stau încă retrase. La întoarcere, tot din tren, petecul era plin de găște, rațe, găini, porci. Cei din vagon vedeau și ei asta. Niciunul dintre ei nu era impresionat, să scoată vreun strigăt. Se uitau lung la animale și tăceau. Până și conductorul făcea la fel. Și trenul trecea, fluiera, prindea viteză, lăsând în urma lui un peisaj care, probabil, treptat se învăluia în fum. Cam tot pe atunci pierdeam timp și pe la Mehadia. Aici eram așteptat la gară cu săruturi și îmbrățișări. Treceam pe lângă diverse case și ne salutam cu oamenii. Stăteau pe bănci cum aveam să-i văd mult mai târziu pe cei de la Ohaba. Erau rugați să-și țină câinii în frâu. În curte, printre pietrele vechi sau foarte vechi. Parcă nimic nu se clintise de la ultima mea venire. Umblam prin același decor, printre păianjeni. Discuțiile lipseau, dialogurile erau rare. În față, Străjoțul, cu bolovanii săi. Neclintiți și aceștia. Și căările, care la un moment dat

nu se mai vedeau. Cu un capison de piele pe cap, parcă din niște tufișuri de unde nu te-ai fi așteptat, apărea moașa Nelly. Spunea multe cuvinte din care nu înțelegeam nici jumătate. Vorbea mult despre frumusețea ei trecută, despre un amor care nu s-a împlinit. Nu-l putea uita. Totul înainte de război, când cuvântul era respectat. Omul murise, asta știu sigur. Se spunea despre ea că ar fi zgârcită. Totul pe la spate, pe șoptite, nu cumva să audă. Nica, soțul supus, o însoțea. Era puțin înclinat, parcă ar fi cărat mereu un bagaj. Ei, fără pretenții, locuiau în Mehadia, în satul care se stingea treptat. Cu o casă plasată sub Străjoț. Prin gangurile acelei case era mereu întuneric. Și nu era nimeni în afara unor pisici care fugeau speriate. Și era și umezeală de parcă cu o oră înainte ar fi plouat. Și o liniște de mormânt. Ce căutam acolo, pe cine?... Foștii locatari ne priveau din fotografii. Erau îmbrăcați frumos, cu părul îngrijit și nu zâmbeau. Stăteau la distanță de soțiile lor. Era un alt fel de respect. Nici vorbă să se fi gândit la noi, care după nu știu câți zeci de ani ajunseserăm să-i privim. Ne uitam la ei cum te uiți la o piatră sau la un strat oarecare de flori. Își făcuseră școlile pe vremuri sau, poate, nu aveau nicio școală. Pleacă trenul greu din Mehadia, rămâne gara în urmă cu porumbeii ei și cu pădurile din jur care toamna îngălbenesc. La Topolovaț ploua și era noroi. Nu erau nici coridoare lungi pe care să alergi și să te sperii, nici stânci care să fi venit peste tine. Era primăria, postul de miliție, mașini care treceau pe Drumul Mare. Și timpul trecea, când Dimineața, când Seara. Apoi, pregătirile de concediu, sărbătorile, înmormântările privite de pe geam. Și din când în când izbucnea câte un foc. Urlete, găleți cu apă, mobile arse, scoase în mijlocul curții. Și câini inofensivi, curioși de spectacol...

CU BODO PRIN ORAȘ

... Exact așa, cu el prin oraș. Bine că stăm totuși într-unul. Amândoi îmbrăcați de iarnă... „Să nu faceți prostii”, ne-a spus tata la plecare, nedându-ne vreun ban. Luăm tramvaiul, mergem pe jos?... Până la urmă am luat-o pe jos. Pantofii lui Bodo, tot cei vechi. Cadou de ziua lui de la un unchi. Iei apă?... Și-i arăt papucul stâng. Nu primesc răspuns. Stăm în stația de tramvai, nu vine nimic. Uitându-mă la lume, mulți îmi par a fi scriitori. Chiar și câteva femei. Ce mare lucru să fii așa ceva!... Pe partea cealaltă gonește un câine. Un bulgăr zboară după el. Tăcuți, și eu, și Bodo. Nu ne place peisajul. În fine, tramvaiul. Ne urcăm în vagoane diferite. La mine e frig și sunt o mulțime de dame înghețate. Stau pe scaune și se gândesc la ceva. La a patra stație, Bodo coboară. Un semn amical și atât. Continui până în centru. Aici a fost odată Revoluția. Lume multă și speriată. Era iarnă și permanent stătea să ningă. Asta întuneca decorul. Am fi vrut să fim siguri pe noi, dar nu prea îndrăzneam. Ne prefăceam, dar ne era frică. Din mulțime, iată, se desprinde Bodo. Ajunsesese mai înainte. Era prietenul meu cel mai vechi. Se plictisea ca și mine în oraș. Se făcuse înalt și începea să-i cadă părul. Fusese căsătorit, dar acum era, ca și mine, de altfel, un singuratic. Lumea vuia în toate părțile. Cei mai mulți se pregăteau de revelion. Cumpărau lucruri mărunte, căci pentru cele mari lipseau banii. Și frigul, se făcuse foarte frig... Lipsesc puțin, îmi spune

Bodo, mă duc să mă tund... Trec tramvaie pline, goale, cu vatmani atenți. La viteză, la culoarea semafoarelor. Dinspre gară se aud trenuri fluierând. Cum răzbate sunetul în zilele de iarnă... Parc-ar fi aici, lângă noi. Bodo stă înfundat la frizer, nu-l mai aștept. E iarnă și începe să ningă. Oamenii preocupați și peste ei fulgii de zăpadă. Cad așa, la întâmplare, fără vreun program. „Ninge ca în Rusia”, spunea cineva mai anii trecuți cu referire tot la o ninsoare. Un pod peste râu. Îl cunoșteam, știam că voi avea de-a face cu el. Făcut acum din fier și frig. Mă surprind întrebându-mă în timp ce-l traversez: Cât o fi de vechi?... Apa, nepăsătoare, curgea. Mai departe Universitatea, fără studenți. Ei, în vacanță, clădirea, goală. Chiar nu e nimeni acolo?... Și terenurile de baschet fără jucători. Toți au plecat cu treningurile pe ei unde e ceva mai cald... Cunosc destul de bine străzile astea întortocheate. Cine le-o fi conceput așa? „Vechimea, îmi răspunde o vrabie, și nu mai pune întrebări.” Plin de porumbei și ciori, noi atâta merităm. Ajung acasă, nimic nu e schimbat. Mă sună Bodo, e bine și el...

După-amiază, pe la ora patru, vecina iese în curte. Evident, în curtea ei. În spate, soțul cu un acordeon. Cântă melodii vechi, de pe vremea când era îndrăgostită de un pilot. Nu-l poate nicidecum uita. Și el, soțul, o acompaniază bine, cu mult simț muzical...

DINTR-UN ORAȘ OARECARE

... Ar fi trebuit să le fi spus astea și tatălui meu... Dar el se pregătea de plecare, voia să iasă din decor. Se ducea cu fermă hotărâre să-și revadă fostul loc de muncă, acum ceva mai degradat, mai atins de trecerea anilor. După părerea unora, se ducea spre o ruină. Rămăsesem singur în acest debut de toamnă, cu atâtea ore libere în față, cu un oraș pe care doar vag îl cunoșteam. Primele picături de ploaie își făcuseră apariția. M-au făcut să dau înapoi. Dacă s-ar fi dezlănțuit mai apoi o furtună, cu acoperișuri căzute, cu pomi smulși?... Mama, ce curaj, plecase și ea de acasă, cu rudele ei de la țară. Se aflau, când picăturile acestea se îndesiseră, prin cartierul comercial al orașului, prin zona piețelor. Cumpărau pentru sărbători. Aveau cu ei saci care trebuiau umpluți. Mama își luase cu ea numai poșeta și un bețișor. Cu acesta indica produsele care ar fi trebuit cumpărate. Era o combinație de lucruri ușoare și grele. Ei știau ce mănâncă, doar ei... Eu pornisem deja la drum, să fac ceva cu timpul meu liber. De plouat, acum, ploua ceva mai tare. Orașul mi se părea gol, dezbrăcat de orice veșmânt. Copacii din parcuri aduceau a bătrâni crispați. Și trotuarele luceau ca niște oglinzi pe care-ți era teamă să nu aluneci. Era un spectacol, nu pot să zic... Mai ales copiii, care-n ploaie, pe străzile ude, se jucau cu mingea. Cam ud, am ajuns în centru, în dreptul Operei. Aici m-am oprit, căci mi-am adus aminte de tenorul Liuba. O fi murit, n-o

fi murit?... Ani de zile așa stăteau lucrurile, a deținut roluri de primă importanță. Apărea în poze, dădea interviuri, era proptit pe coperte. Se sufoca sub acute, pe unele nici nu le lua. Îl înlocuia orchestra. Dar era primul tenor al nostru, ține-ți minte, Liuba, altul mai bun nu aveam. Și lumea ținea la el. Din sală, când era la greu, lumea, da, am zis bine, își ridică mâinile în sus să-l ajute să urce. Numai că nu strigau: „Hai, Liuba, încă puțin...” Și are statuie alături de nu știu câți alții care nici ei n-o meritau. În sfârșit, restaurantele, șirul, de fapt, de restaurante, toate cu mai multe feluri de mâncare. Și gătite bine. Iar seara, cu dans, soliști, muzică bună. Ce să mai spui?... Stă singură catedrala în ploaia care se întetește. Cântă preoții de rup pământul și vocile lor, de bași, baritoni, tenori, se aud până în dreptul Cofetăriei. Dar aici, la Cofetărie, momentan nu e nimeni. Doar cofetăresele, oglinzile, mesele, covoarele. Se așteaptă – și încordarea nu lipsește – noua tranșă de prăjituri, plus niște surprize. Din spre gară, căci și ea e a noastră, vin călușarii. Toți în costum, zgomotoși, cum le stă bine. Pe mai multe cărări, de parcă ar mătura tot drumul. Ne pregătim de sărbători, ne pregătim... Momentan, curge apă peste tot...

NESIGURANȚE

... Venea pentru a zecea oară la prietenul său, doctorul localității, Dudun, pe numele ei. Se cunoșteau de când erau elevi de liceu. Aceeași clasă sau clase paralele. Se cunoșteau bine și părinții, descendenți de răzeși, care chiar se vizitau. Un cititor neutru al acestor rânduri ar spune: Domnilor, vorbim aici de niște prieteni... Doctorul Ispășoiu era de cincisprezece ani în acest sat. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi răspuns cu mândrie: Sunt ca un tată al lor, aproape toți au trecut prin mâna mea. Și chiar așa și era, cu accidentări grave, cu răni mai ușoare, cu diverse temperaturi, cu crize. I s-a propus, dar asta cu ani în urmă, să părăsească localitatea, evident și postul, pentru o catedră universitară. Trebuiau date doar niște diferențe pentru a o ocupa. Dar, cu toate insistențele, n-a vrut să facă pasul. I-a spus Șefului cel Mare, fără drept de apel: Căutați pe altcineva pentru Universitate, eu sunt legat de oamenii mei. Profesorul universitar, prietenul, care tocmai pășea prin noroi alături de doctor, avea și el povestea lui. Ceva mai scurtă însă, mai simplă, mai obișnuită. El, Caius Erancea, provenea dintr-o familie universitară și voia să continue tradiția. Era ceea ce am putea numi un mediocru cu o anumită strălucire. Educat, instruit, avea însă un pietroi legat de picior, și anume originea, nu era sănătoasă. Până la urmă, cu multe dispute în familie, ca s-o îmbunătățească, s-a căsătorit cu o laborantă perfectă ca origine. Erau acum o familie respectată, cu ore de

vizită, cu program de mers la concerte și la expoziții. Chiar și concediile, oricât de neînsemnate, și le făceau în străinătate. Soția, fosta laborantă, ca să nu facă gafe în expozeuri, căci ea vorbea mai mult, se pusese la curent cu istoria, cu artele plastice, cu cele mai uzitate dictoane. Totul ieșise foarte bine până acum. Dar Profesorul, și asta era una dintre părțile lui bune, nu-și uita vechile prietenii. Așa se explica cea de-a zecea vizită pe care i-o făcea lui Ispășoiu. Primele trăiri erotice, primele pânde, chiar primele experiențe pe care le avuseseră nu se puteau uita. Acum însă se ivise ceva nou, s-ar putea spune, pentru amândoi. Era vorba de un impiegat chiar din Dudun, din satul lui Ispășoiu, cu o dotare intelectuală de excepție. Știa și limbi străine și avea replici pentru orice. Din vorbă în vorbă, prin descrieri, prin felul de abordare a subiectelor, îl identificară pe om. Era clar din Dudun și chiar acum era la gară de serviciu pe tura de noapte. Îl chema Mateescu, iar Ispășoiu, deși era venit dintr-o altă localitate, îl cunoștea. Nu se mirase nici el îndeajuns cum, cu atâtea cunoștințe, omul rămăsese impiegat într-o gară oarecare...

— Să știi, spuse Profesorul, au mai fost oameni din ăștia, excepționali, care s-au înfundat în posturi obscure, fiind apoi uitați. Eu am avut trei discuții cu el în oraș, în piață, și știu ce poate. Fă-mi plăcerea ca după ce ajungem la tine să revenim la gară și să-l pândim, să vedem ce face. Vreau să anunț institutul că riscăm să pierdem o valoare.

Nu întâmpinără probleme cu revenirea, căci soția lui Ispășoiu era plecată la băi. Mâncară ceva repede, ce găsiră, își luară pari pentru câini și înapoi la gară să-l pândească pe impiegat. Era ora unu noaptea când porniră la drum. Satul dormea dus, dormea adânc, sforăia. Oamenii se hodoneau, a doua zi aveau treabă. Niciun bec aprins, nicio poartă deschisă. Câinii lătrau vag în depărtare, nu era nimic periculos.

Iată alea cufundată-n beznă. La fel ca acum două ore când veniseră de la tren pe ea. Călcară prin bălți, se izbiră de crengi, de pietre, dar înaintau. Ispășoiu părea și el prins de problemă. Iată și gara cu semnalele ei. Nici aici vreo agitație, ci liniște, liniște peste tot. Ajunseră, pășind cu grijă, până-n dreptul biroului lui Mateescu. Ce face, oare, omul nostru? se întrebară amândoi. Mateescu tocmai își desfăcea pachetul cu mâncare. Evident, hrana era rece. Cei doi văzură prin geam o bucată de cârnat, un capăt de castravete și o felie nu prea mare de brânză. Pâinea era și ea acolo. Ceasul arăta cam două și jumătate și omul începuse să mănânce. Cei din pândă îi urmăriră mișcările, nimic neobișnuit. Cam lacom..., i se păru doctorului. Și mie mi se pare la fel, adăugă Profesorul. După ce mestecă aceste produse își mai luă dintr-un borcan câteva lingurițe de zacuscă. Și cu asta stop, mâncatul se termină. Afară timpul se schimbă și ploua cu găleata. Nu mai era de glumit și cei doi intrară în biroul plin de aparate al impiegatului. Curgea apa pe ei. Acum Ispășoiu putea să se uite mai bine la el. Cu pungi sub ochi, cu o oboseală pe întregul chip părea a fi un om în plină îmbătrânire. Dar nu se știe niciodată, mai adăugă pentru sine. Profesorul, la rândul său, avu ocazia să-l privească pe Mateescu foarte de aproape. Să-l confund?... și se îngrozi la idee. Dar era el cel cu care discutase, și nu o dată, ci de trei ori, despre Pizzaro, Renaștere, ultimul război... Mateescu, în ce-l privea, se întreba ce-o fi oare cu acești oameni la el în birou, cine știe ce s-o fi întâmplat? Bănuindu-se unii pe alții de tot felul de lucruri, îi prinse dimineața. Ispășoiu și prietenul său, Profesorul, erau adormiți pe două scaune, pe Mateescu îl eliberă colegul din tura de zi...

NOTE, PARANOTE

... A venit toamna, copacii, fără păsări, aproape fără frunze, nu mai e nimic de făcut. Frig peste tot, în pod și pivniță, dezastru. Și noi, tocmai acum, plecăm în concediu. Cine știe cum va fi?... Ieri ne-a părăsit, cu păreri de rău, tenorul care a jucat rolul lui Canio în „Paițe”. E mulțumit că a scăpat numai cu atât. Adică o răceală zdrăvăună și pierderea temporară a vocii. Pentru cel puțin două luni nu va mai putea fi nici corist. I-am apreciat însă manierele și cunoștințele generale. A vânat mult în Africa, în insulele din Oceania. Noi nu ne-am putut lăuda cu astfel de lucruri. Un om care a cântat la mica noastră Operă. Să fi fost în sală cam treizeci de persoane. Plus un grup de vechi pionieri. Și orchestra, doar pe jumătate. De fapt, pe el, pe tenor, l-a mușcat un câine scăpat de sub control. Un dulău venit de prin grădini. Pentru faptul că a stat la noi o zi și o noapte ne-a lăsat cadouri. Multe și felurite. Nici nu știu ce-o să facem cu ele. Toți oaspeții noștri au făcut la fel, ne-au lăsat cadouri. Se pune acum întrebarea, dacă vom pleca în concediu, ne va regreta cineva atâta timp cât vom lipsi?... Ne vom duce într-o stațiune unde se mai văd încă urmele războiului. Biserici nerefăcute, ziduri căzute, nenumărate lucruri care nu funcționează. De mers, însă, vom merge acolo. Se spune că lumea e tăcută, nu pune întrebări, nu așteaptă cadouri. Ar fi un restaurant care totuși funcționează. Cu chelneri, cu mese, scaune, covoare. Cu un

singur fel de mâncare și stat la rând, coadă, pentru intrare. Teatrul, dispărut și el, cinematograful, la fel. Nu e nicio distracție de tip european. Și nici săli pentru dans. Mergem doar ca să mergem?... S-a aprobat, s-a luat hotărârea, suntem cu toții gata de plecare. Cum se numește stațiunea?... Asta vom afla pe drum.